

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/46. uri popoldne.

Štev. 191.

V Ljubljani, v sredo 24. avgusta 1887.

Letnik XV.

Einspielerjeva slavnost.

(Dalje)

Cerkvena slovesnost.

Slovesni sprevod se je vršil iz župnijske cerkve na travnik, kjer sta stala altar in prižnica. Kanonik in knezo-škofijski kancelar g. Lambert Einspieler nosil je presv. Rešn. Telo pod baldahinom, za njim je šel prečastni zlatomašnik v znamenjih svojega novega dostojanstva z vijoličastim biretom; duhovni in ljudstvo so pevali med sprevodom, pred sv. Rešn. Telesom šlo je obilo belo oblečenih deklic iz Rožne doline, za sv. Rešn. Telesom šle so deputacije, gostje in za njimi trume pobožnega ljudstva.

Po blagoslovu stopi na leco P. Oto Einspieler. Prižnica je stala na prostem; košato drevo je v ozadi varovalo glas govornikov, ki je jasno in umljivo govoril vsem iz srca slovesni cerkveni govor. Za rek si je vzel besede nedeljskega evangelija: „Blagor očem, ki vidijo, kar vi vidite“, in na podlagi tega reka pojasnjeval vzroke, zaradi katerih je današnja slavnost tako izredna in čudovita.

Jedro govora je bilo to-le: Opravičujoč se govornik, da gre danes prostor na tem mestu dragemu, zasluženemu in skušenemu možu, ne njemu nevrednemu redovniku, a pokoren povabilu zlatomašnikovega in oprt na božjo pomoč, razloži govornik vzroke, ki delajo današnjo slavnost izredno čudovito.

1. Redka je zlata maša; kar je redko, je ljubo in drago, je čudovito, le eden se poleg našega zlatomašnika v celi škofiji letos veseli izmed 400 krških duhovnov svoje zlate maše. — Ali ni to izredno, čudovito?

2. Znamenita z ozirom na kraj. Rožna dolina je dala škofiji mnogo duhovnov, znamenite so posebno Sveče in tu rodovina Einspielerjev; danes vidite jih pet zbranih okrog svojega staroste zlatomašnika.

3. Zarad leta in dneva, v katerem se obhaja. Letos praznuje zlato mašo tudi papež Leon XIII. in ravno danes praznuje svoj god, on, ki je našemu zlatomašniku v priznanje njegovih zaslug podelil čast papeževega komornika.

4. „Caligaverunt oculi mei“, zatemnele so moje

oči, moral je reči naš slavljenec pred nekaj leti, skoraj popolnoma je oslepil — a glejte, danes bistrim očesom gleda in se veseli svojega prelepega dne. Glejte, koliko tisoč vdanih Slovencev se je zbralo v Svečah, da pozdravijo zlatomašnika.

5. Zarad drugih raznovrstnih okoliščin.

a) Posvečen 6. avgusta 1837 je nastopil naš zlatomašnik po današnjem evangelji pot iz Jeruzalema v Jeriho iz miru v viharo, burno življenje. O njem veljajo sv. pisma besede: „Hodijo in jokajo, ki sejejo seme svoje“. Kaj je prestal, koliko delal in trpel, koliko dosegel, tega vam ne bom pravil, ker bi žalil skromnega in ponižnega zlatomašnika. „Družba sv. Mohorja“, „Slovenski Prijatelj“, ubogi, rokodelci, dovolj jasno to pričajo. — Življenje Einspielerjevo je odprta knjiga slovenskemu narodu — toraj iz nje berite. In ko bi družega nič ne vedeli, ali ne priča današnja slovesnost zaslug zlatomašnikovih? Zakaj toliko ljudstva, zakaj toliko zaslužnih rodoljubov iz vseh krajev slovenskih, katerim vsem je ena vera, ena govornica in danes tudi en namen, da pozdravijo zlatomašnika, ki je res: Očak, mož katoliški in popolnoma apostolski? In ali ni ljudski glas božji glas? — In poleg vsega: Ali ni Rim govoril? — Danes se čez pideset let vrača zlatomašnik v mesto miru, v Jeriho: danes pa se lahko tolaži z besedami sv. pisma: „Vračajo se z veseljem petjem in nosijo svoje snopovje.“

b) Danes je tudi dan zahvale. Hvalil boče Gospoda zlatomašnik obdan od svojega naroda za vse dobrote, ki jih je njemu in narodu skazoval in prosil ga pomoči tudi za prihodnje. „Hvali, duša moja, Gospoda, in ne pozabi, kar ti je dobrega storil!“

In kaj naj bo vam poslušalcem današnja slavnost? Vtrdi naj vse v trdnem verskem prepričanju, da vedno in povsod govorimo in delamo z zlatomašnikom: Vse za vero, vse za vero krščansko, vse za vero krščansko-katoliško! Živi, živi, duh krščanski, bodi živ na veke!

To je kratek obseg celo uro trajajočemu, izvrstnemu govoru, ki so ga poslušali pričujoči s posebno pazljivostjo.

Zatem se je vršila slovesna peta sveta maša. Zlatomašnik je peval sv. mašo s prav krepkim glasom in zdelo se nam je, da imamo novomašnika pred saboj, tako ročno in točno se je obračal pri altari.

Nad vse ginljiv in do smrti nepozabljiv pa mi ostane prizor na koncu sv. maše. Po opravljeni zahvalni molitvi obrne se zlatomašnik k zbranemu ljudstvu ter mu, zdelo se mi je, kakor oporoko govori po priliki te-le besede: „Predragi mi rojaki slovenski! Zbrali ste se danes od vseh strani slovenske zemlje v starodavnem Korotanu, v moji rojstni vasi, da ste priča moji zlatimaši; bodi vam vsem zato iskrena zahvala. Vesel sem, ko vidim, kako me obdaja od vseh strani moj ljubljani narod, za ktere ga je bilo moje srce, za ktere ga so delale moje roke; a preden se ločim, rad bi vam še nekaj omenil, kar mi je na sreči:

Slomšek, saj ga poznate, tega prvega slovenskega škofa, saj gotovo prebirate njegove zlate spise: ta škof je rekel v enem svojih zadnjih govorov: „Pustite Slovence dve reči, ki ste jim ljubi in dragi, kakor svitile oči: vero katoliško in besedo materino! To vam danes tudi jaz priporočim: „Slovenci, bodite verni, ostanite zvesti katoliški cerkvi, rimskemu papežu, naj pride karkoli drago. Vera je podlaga sreče za vsacega človeka pa tudi za vsak narod; narod brez vere ne more biti stalno srečen.“

Slovenci, ako ste verni, bote zvesti svojemu cesarju, ako ste verni, bote dobri gospodarji, gospodinje, zvesti posli, hlapci in dekle, poslušni otroci — blagoslov bo vas verne spremljal na vseh vaših potih.

Slovenci, ostanite pa tudi zvesti besedi materini, slovenskemu jeziku; ostanite Slovenci; zvesti Slovenci do smrti; naj nas nasprotniki psujejo, naj nas ometavajo z blatom ali napadajo s kamenjem — vse zastonj, mi smo in ostanemo Slovenci!

Tema dvema svetinjama ostanite Slovenci zvesti: veri katoliški in besedi materini!

LISTEK.

Pabrki iz letovišča.

Saj veste, kaj hoče reči beseda „počitnice“. „Oj ti prelubi in presneti avgust, ali si slednjič vendar prišel?“ Tako vsi oveseljeni govore tisti, ki so namenjeni iz zaduhlih mestnih sob podat se v prosti naravni svet gorjanski. „Ali si že zopet tukaj, nadležni in nam dvakrat vroči avgust?“ Tako pa kislih obrazov godrnjajo oni, ki vedó iz lastne skušnje, da poletni gostje ali prepeličarji provzročujejo več sitnosti, kakor prijetnosti; da donašajo skoraj več zgube, kakor dobička, če ne že v gmotnem, vsekako pa v versko-nravnem oziru. Z nekaterimi dogodki iz letoviškega življenja hočem takoj kisle te obraze opravičiti.

Pravim, da so sitnosti s takimi ljudmi. Pa še kakšne! Pomisli, dragi čitatelj! Ti obeduješ s takim prepeličarjem oziroma prepeličarico vkupaj pri eni mizi. Lepega kosa pečenke ne moreš več povžiti. Visokega dostojanstvenika gospa pa te, zapazivši tvoje mastne ostanke, brž poprosi, da to odstopiš njenemu

medvedjemu psu. Ti prepustiš božji dar grdogledemu kosmatinu nežne gospe, pa s pogojem, da naj odslej več ne renči tako nad taboj. „O veste“, odvrne hitro bistra ženska glavica, „to pa zato tako dela, ker so vaša mati óne dni nosili črne očali!“ Da te! Tako brihtnega psa pa še ne! Gotovo ni sam na sebi, to mora biti kak vklek genealog. Kako bi mogel navađen pes vedeti, da si ti sin óne matere s črnimi očali?!

Sploh je ta pes zelo neprijazen ne le proti stvarjem svoje vrste. Nečega večera močno okolje lovskega psa gospoda domačina. Ker celó domačega sina pri neki priliki preveč bolešno poljubi, privežejo ga slednjič vender-le na vrstico in vtaknejo nevarni gobec v železno torbo.

Ali želiš, ljubi čitatelj, še kak dokaz o sitni nadležnosti nekterih prepeličarjev in njihovega spremstva? To ti lahko brž pristavim, da domač človek odslej skoraj ne dobi več pripravnega prostora, kjer bi se prav zložno ohladil ali pod košatim drevsom stisnil kako četrtinko. Gospóda v letovišči si vé posikati najprijetnije kraje, da dobro preživi svoje počitnice. Kedar pa gre kak domačin v gosposki suknji mimo nje ali jo sreča, takrat pa vsi od najstarejše tuje

dame do najmlajšega študentka škilijo po strani, če se jim bode odkril.

Pa poreče kedo: Le potrpite, saj imate lep dobiček od prepeličarjev! O tem pa prosim tiho, dragi moj! Le poslušaj! Najraje bi imeli nekteri trikrat juho, pa nič mesa ali pa, da bi se jim to kuhalo, kar sami saboj pripeljejo, ker je to vse bolj cenó. Ko so neki družini štruklji ostali, nesla jih je varéna gospá saboj v sobo in so jim še tretji dan potem teknili prav dobro. Dve gospici prideti v krémo južinat, pa si naročiti enkrat kavo za dve osebi. Vina imajo nekteri dva dni dovolj osminko. Pri vsem tem pa še zabavljajo, da je hrana in stanovanje predrago. Natančni opazovalec pa mora reči o takih ljudeh, ki ne hodijo po vodenih, ampak le po zračnih toplicah, da dohajajo le štedit na kmete.

O neki priletni gospici, ktere zgornjo ustno dičijo nežne brkice, pripovedujejo sledeče: Malega psička je imela saboj na počitnicah. Kosmato revšó sme samo sladko mlekec še živati. Gospica poprosi zanj pri gospodinji. Dá ga jej po nekoliko vsak dan.

Ker pa gospodičina dobro vé, da pasji bolnik ne more vsega povžiti, odlije si ga že prej nekaj za-se, pusti ga stati, in ima v nekterih dneh potem

Za vero katoliško in materini jezik sem jaz delal in trpel celo svoje življenje; zato sicer ne zaslužim nobene hvale in zahvale, to je bila moja, to je vsacega Slovenca sveta dolžnost. In zato obljubim vam tukaj vpričo Boga, ki sliši moje besede, zato hočem delati neumoren do smrti. Toda — pri teh besedah premagajo solze zlatomašnika. Toda, dragi moji, jaz sem sam, sam . . . zato vas prosim v imenu Boga pravičnega, pomagajte mi tudi vi, vsak po svoje, in naše skupno združeno delo bo Bog blagoslovil, da slednjič zmaga pravična stvar. Slovenci, bodite edini, še enkrat, bodite edini!

In še nekaj. Predragi! Kmalu: prej ali pozneje bote slišali: „Einspielerja so pokopali“, o, prosim vas, ko to slišite, tedaj na-me nikar ne pozabite, tedaj za-me molite in obljubim vam, da tudi jaz, ako pridem po božjem usmiljenji v nebesa, ne pozabim v nebesih vas, ne pozabim nad vse mi dragega naroda slovenskega!“

Jokaje je govoril te besede zlatomašnik, glasan jok poslušalcev jih je spremljal, Bog pa v nebesih jih je videl solze in slišal besede, in Vsemogočni bo milostno dodelil, da blagi zlatomašnik tu dolgo deluje med nami in z nami za vero katoliško in Slovenije mile rast in čast! (Dalje pr.h.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 24. avgusta.

Notranje dežele.

Češki državni poslanec, dr. T o n n e r, je odložil svoj mandat. Zastopal je mestno skupino Pisek.

Moravska trgovinska zbornica je dobila vabilo, da odpošlje poverjenike v odbor za zgradbo prekopa Odre v Donavo. V tem odboru so nižjeavstrijski deželni maršal grof Kinský, deželni glavar moravski grof Vetter pl. Lilie in predsednik pruske gospodske zbornice vojvoda Ratibor. Kakor kaže načrt, napraviti nameravajo ta prekop z vrejenjem Bečve in Morave 300 kilometrov na dolgo.

Zidovsko-liberalni listi zagnali so velik hrup zoper naučnega ministra naredbo, s kojo se je med drugim razpustila tudi državna gimnazija v Boleanu na **Tirolskem**, kjer imajo od nekdaj frančiškani svojo zasobno gimnazijo s pravico javnosti. Trn v peti bil je ta zavod vedno psevdo-liberalcem. Da bi se zatrla ta šola, ustanovila se je l. 1872. državna gimnazija, ko je zadela letos ministrova nemilost radi premalega obiska. Frančiškanski profesorji sloveli so in slove še danes kot izvrstni učitelji, ni čudo toraj, da se ni mogla poleg njihovega zavoda vzdržati državna gimnazija. „Tiroler Stimmen“ pišejo koncem svojega dotičnega članka: „Nikdar nismo slišali, da bi bili očetje delali naravnost proti državni gimnaziji. Njihov namen ni bil nikdar, da bi bili spravili ob dobro ime svojo konkurentinjo, marveč le, da bi povzdignili svoj zavod. To je veliko politično načelo, da se ne manjša nasprotnik, temveč, da se človek povzdigne nad njim.“

Vnanje države.

Ruska vlada namerava že sedaj privedi Turčijo do tega, da bo uradno pozvala Koburžana, naj zapusti Bolgarijo. „Soleil“ poroča iz Peterburga: „Zunanja politika ruska predružačila se je bistveno. Ni dvojbe, da se vrše pogajanja med Rusijo in Nemčijo. Knez Bismarek predlagal je baje zasedanje Bolgarije in Armenije do Arzuma, da bi toliko

kislo mleko — zastonj. No, pa obogāti pri takih prepeličarjih, če moreš!

Kakor pa so prepeličarji za prijetno in dostojno društveno življenje po večjem male vrednosti, tako je in še bolj gledé versko-nravnega vedenja. V nedeljo zjutraj med prvo sv. mašo se valjajo večji del po posteljah. Do desete maše enkrat se spravijo po konci ter počasi prilazejo do gostilne, ali pošte, ali pa jo nekteri izmed tujih prišvigajo do cerkvene ozidja. Sploh se mora reči, da najraje takrat razodevajo svojo versko malomarnost, kedar ljudje najbolj hité v cerkev. Kdor pa izmed njih po pridigi k zadnjemu blagoslovu pride med cerkven prag, tak pa že meni, da je dober kristijan. Se vé, da se nahajajo tudi tukaj, kakor povsodi, zelo častne izjeme, zlasti med ženskim spolom. Vendar je moja slika v verskem oziru posneta po večini.

Naj za danes ti pabrki iz priprostega gorenjskega letovišča zadostujejo ter konečno naznanijo prebivalcem tistih krajev, kamor ne zahajajo prepeličarji, da jih zaradi tega stokrat blagruje med prepeličarji bivajoči t. b.

prosteje mogel delovati proti zahodu. Anglijo hočejo podkupiti, da bi v tej zadevi ne delala zaprek. Prepustili bi ji Egipt, Kreto in ako treba tudi turški Arhipelag“. — Telegram „N. Fr. Pr.“ pa javlja od ravno tam: „Rusko-turško zasedenje Bolgarije ni verjetno. Rusija skoraj gotovo ne bo hotela prevzeti naloge policijskega komisarja. Najverjetnejše je, da bodo dale velevlasti po Turčiji, in ako bi se ta obotavljala, po svojih zastopnikih vedeti Bolgarom, da smatrajo Koburžana vsiljencem“. — „Pol. Corr.“ naznanja se iz Londona okrožnica ruske vlade velevlasti, da Rusija ne priznava niti izvolitve Koburžanove, niti zakonitosti njegovega prihoda v Bolgarijo. Okrožnica glasi se po besedah: „Carska vlada ni mogla priznati veljavnosti izvolitve princa Koburžana. Princ objavil je to izvolitev carju. Prosil je, da bi smel priti semkaj po svete Nj. Veličanstva, predno odide na Bolgarsko. Car pa mu je dal vedeti, da se njegova volitev nikdar ne bo priznala in da se ne more njegovo potovanje pod nikakim naslovom smatrati opravičenim. Enako svetovale so mu do sedaj skoraj vse velevlasti in v prvi vrsti Turčija. Ker pa je Nj. Visokost mislila, da more vstreči željam tako imenovanih bolgarskih zastopnikov in odpotovati v kneževino, primorani smo izreči, da Rusija ne more priznati niti veljavnosti izvolitve princa Koburžana, niti postavnosti njegovega prihoda v Bolgarijo, da se postavi na čelo vladi te dežele. Radi upamo, da bo vlada . . . istega mnenja in da ne bo dovolila dejanskega rušenja Berolinskega dogovora. Rusija sama ne more varovati teh dogovorov, ki so podlaga državnih razmer.“

Kakor znano, izdal je novi **bolgarski** knez Ferdinand v Trnovem proklamacijo na svoj narod. Vnanji listi so to proklamacijo tako razlagali, da je knez govoril o neodvisnosti Bolgarije. Iz Plovdiva je došlo poluradno poročilo, ki pojasnjuje izjavo kneza Ferdinanda. Bolgarska beseda „nezavissima“ ne pomeni politično neodvisnost, temveč samostojnost, ki se tiče domačih, notranjih zadev. Bolgarska vlada se bo vedno ozirala na mednarodno pogodbo, le v notranjih zadevah hoče imeti proste roke. Tudi regenti niso nikoli govorili o politični neodvisnosti bolgarske dežele. Bolgarski zastopnik v Carigradu, dr. Vulković, trdil je večkrat sultanu, da knez ne bo rušil pravice sultana, kot suzerena, temveč le vredil upravo. Berolinska pogodba pozná tri pogoje bolgarskega kneza. Prvi je, da od sebranja izvoljeni knez priseže na ustavo. Berolinska pogodba ne določuje, da izvoljeni knez ne sme prej stopiti na bolgarska tla, dokler ga ne potrdijo sultan in druge države. Kneza so Bolgari izvolili in ga sprejeli — prvi pogoj je izpolnjen. Drugi pogoj je, da ga sultan in druge države potrdijo. To potrjenje kneza lahko v Bolgariji počaka. Večina držav ga bo potrdila, da preprečijo nove zmešnjave v Bolgariji in evropsko vojsko. Sploh se bo knez ravnal po Berolinski pogodbi. — Bolgari še vedno upajo, da bodo države potrdile kneza. Po poročilih pa moramo sklepati nasprotno. Nemški diplomatični agent je dobil povelje, da zapusti Sofijo. Francoski agent je pretrgal vse zveze z bolgarsko vlado. — Novo ministerstvo še sedaj ni sestavljeno. Radoslavov in Tončev sta odbila ponudbo, da sestavita nov kabinet. — Kakor poroča večerajšnja brzojavka, prišel je knez v Sofijo in bil navdušeno sprejet. Priporočal je edinost in izrazil upanje, da mu bo Turčija prijazna. — Bolgarski zastopnik v Carigradu, dr. Vulković, je izročil velikemu vezirju telegram ministra Stojlova, da hoče knez izvršiti vse dolžnosti do Turčije. Knez je izrazil tudi željo, da bi osebno sultanu sporočil svoja čutila, ako se mu zdi primerno.

Francoski radikalni listi so grozno razburjeni vsled večkrat napominanega Rouvierovega govora. Najbolj se izpodtikajo nad njegovo izjavo, da deželi več koristi olajšanje pri davkih, kakor ločitev od cerkve in države. Največji del republikancev si namreč ne more misliti republike, da bi se ne vdušili drugače misleči in zatirala cerkev. Ni ga bilo do sedaj ministra, ki bi bil imel pogum ustavljati se intransigentom. Rouvier pač sprevidi, da more pri nasprotnikih edino le z odločnostjo kaj opraviti, ne pa z dobrikanjem, kakor so to storili vsi njegovi predniki, koje so pa vendar prej ali slej intransigantje bacnili raz ministerske stole. — „Nord“-ova trditev, da se ima Francija za dobre razmere do Rusije edino zahvaljevati le sedanjemu ministerstvu, je ob enem tudi obsodba intransigentov, patrijotične lige itd., ki hočejo izpodriniti sedanje ministerstvo. Najnovejši članek „Mosk. Vjed.“ naravnost trdi, da se bode Rusija le toliko časa dobro sporazumela s Francijo, dokler bo na krmilu današnje francosko ministerstvo.

Angleški listi vedó, da **Turčija** ni zadovoljna z odgovori držav na prvo okrožnico; zaradi tega poslala bo velevlastim drugo okrožnico. — Pozvala jih bo, naj nemudoma vkreneje potrebno, da se Bolgari prisilijo ravnati se po Berolinskem dogovoru.

Izvirni dopisi.

Gastein, 18. avgusta. [Konec.] Nekaj stopinj od Hofgasteina je na bregu tik ceste prijazna, tiha hišica, z malim vrtom in senčnim drevjem okrašena, ki se

imenuje **Gutenbrunn**. To hišico so pred 20 leti usmiljene sestre Solnograškega samostana dobile v svojo last in kolikor moči priredile pripravno kopališče posebno duhovnom na korist. Tu je deset sobic za sprejem gostov, dve kopeli in majhna snažna kapelica, da si duhoven pač ugodnejega zavetja želeči ne more, ako mu je že treba po toplicah iskati krepila svojemu zdravju. Tu si oddaljen od mestnega šuma; ljubeznjivo skrbne usmiljenke so ti na postrežbo v zdravju in bolezi; zdravnik in lekarna, pošta in telegraf so blizu. Kar pa kopel in bivanje v tem mirnem kraju in čistem zraku čez vse oblažuje, je enakomiselnost družina gostov, ki se tukaj snidejo, kot bratje med seboj občujejo, in naj že bodo tuje ali Avstrijci, Nemci, Ogri ali Slovani. Milo se vsakemu stori, kadar pride ločitev od tako domače priljubljene družine. Naravno je, da razni ti gostje tudi po svoji olik, učenosti in stanovih človeka jako zanimajo. Naj le to opomnim, da zdaj sta tukaj dva po svetu sloveča bogoslovna pisatelja, profesor Hettlinger in P. Hattler. Pred kratkim bival je tu P. Greuter, in večkrat že tudi kardinal Hergenrother. Zanimivo je poslušati tacih mož učeno in zabavno razgovarjanje.

Vprašal boš: Kaj pa vendar imajo posebno **Gastanjske toplice**? Ktera snov jim je poglavitna? Kakšni boleznim najbolj pomagajo? — Zdravniki to topliško vodo prištevajo nedoločilnim (indiferentnim), to je, nima nikakoršne posebne reči v sebi, ne žveplja, ne železa, ne kislina, in tudi gazov ne v nenavadni, specifični množini. Čista je ko kristal, brez vsacega duha in slasti, toraj destilovani vodi najbolj podobna. In vendar so toplice o j s t r e, da jih le previdno smeš rabiti, voda ima neko posebno moč, da ovenele cvetke brž v novo poživi, cvetlice, ako jim jo prilivaš, v hitrejši rasti in plodnejši obliki razvija, in tako tudi človeškim opešanim močem krepko pomaga, vzlasti, ako je kri oslabela, bodisi po starosti, bodisi po prenapetem delu. V tem smislu pravijo Gastanju, da je „krepilo starih“ (Bad der Alten), in res je tu oslabela in nervozna starost kakor tudi revmatična ali protinska hromota tolikrat zdravje in novo moč zopet našla, da se je že davno pregovor vdomačil med svetom: „Gastuna tantum una“. Zdravniki si te skrivnostne notranje moči Gastanjskih toplic ne morejo drugače raztolmačiti, kakor da jo slutijo električno. Se vé, da vođeni moči moraš še tudi prištevati vpliv prečistega zraka, ugodne temperature, zdrave studenčnine in množino ozona, ki ti ga prelepo - zelena planina od vseh strani nasproti vonja.

Slednjič se mi zdi umestno, še o tukajšnjem ljudstvu par besedi reči. Gastanjeci so pridni in marljivi, živijo skromno, zmerno, in ker so z malim zadovoljni, ni treba jim pomanjkanja trpeti. Kako dobro ti dé, da tukaj ne nahajaš nobenih šnopsarjev, ne slišiš surove kletvine, ne ponočnega vječanja in razgrajanja, ne po trgu, ne po vaseh. Tudi beračev nič ne vidim; za oslabele revne je tukaj skromna, ubožna hiša, ki jo usmiljene sestre oskrbujejo, hišnikom in okoličanom prava dobrot. Ljudstvo je jako pobožno; prepričaš se o tem iz pogostega prejemanja sv. zakramentov že o navadnih nedeljah, kjer je med obhajenci vselej polovica moških. In to tudi topličane spodbuja; saj večkrat sem tu videl s prostim ljudstvom vred k sv. obhajilu poklekni odlične plemenitaže, grofe in grofice. Pri sv. maši tukaj prav vsi, možki in ženske, staro in mlado na molitvene knjige molijo; vsako nedeljo in praznik je prva in druga sveta maša peta in z domačim orhestrom spremljana. To menda ni prav cecilijansko, ali spodbudno je pa vendar in na čast božjo, sicer se opravlja vse prostovoljno in brezplačno. Vidimo, da si Gastanjeci skrbno prizadevajo ohraniti biser sv. vere, ki jo jim je sv. Rupert v 7. stoletji označeval, ter pozneje iz nevarnosti luteranstva v 17. stoletji otel njegov naslednik nadškof Markus Sitikus, na Solnograškem pravi Tomaž Kren, kteremu je bil vrstnik in sodelovalec. Še marsiktera navada iz onega veka se kot spomenik vernosti po tem kraju nahaja; tako n. pr. pridno poučevanje v krščanskem nauku, ktero duhovniki ne le v šoli, temuč tudi vsako leto z odraslenimi po vaseh opravljajo; na dalje to, da morata ženin in nevesta pred poroko vselej še tudi vero po besedah Tridentinskega zbora odmoliti in nato priseči (professio fidei Tridentinae). Iz onega veka prihaja tudi veliko število kapelic po vaseh in tudi pri posameznih hišah, pobožnih znamenj, zlasti še podob Matere Božje, ktero najdeš ob potih in na pročelji večinoma vseh hiš. Pri takih znamenjih so večkrat še pobožni reki napisani, ki značijo duha

hiše in naj hišnikom bodo vodilo v življenji. Sklenem te vrstice z napisom, ki ga naš sosed ima na pročelji skromne svoje hišice:

Wir bauen hier so feste.
Und sind doch fremde Gäste;
Wo wir sollen ewig sein,
Bauen wir so wenig ein.
Gelobt sei Jesus Christus!

Iz Trnovske župnije na Notranjskem, 22. avg. V nedeljo, 21. t. m., se je v Bistrici ustanovila ženska podružnica „družbe sv. Cirila in Metoda“. Mnogo udov razne vrste se je že vpisalo in bil je izvoljen ustanovni odbor, kateri nam je porok, da se bo skoraj začelo uspešno delovanje koristnega društva. Na Kranjskem je menda naša ženska podružnica prva; prav bi bilo, da bi se take tudi drugod po mestih in trgih ustanovile.

Naša ljudska šola bo o začetku šolskega leta v štirirazredno šolo razširjena. V sedanjem šolskem poslopju se je s prezidanjem za potrebno sobo 4. razreda prostora pridobilo. Za dečke bodo sobe dovolj prostorne; za deklice se bo pa l. 1889. začela redovniška šola v veliki hiši sredi Trnovega, katero je g. Valenčič nunam daroval. Ogledale so si nedavno dve prednici darovano poslopje, ter jim je bilo jako všeč. Tudi naš vrli g. okrajni glavar je hišo, dekliški šoli namenjeno, natanjko pregledal ter svojo zadovoljnost izraziti blagovolil. Možu so zasluge redovnih učiteljic dobro znane, in je toraj ustanovljenji tako potrebne dekliške šole jako naklonjen. Prihodnjo spomlad se bo začela hiša popravljati in šolski prostori vredovati. Bog daj, da se nam kmalu izpolni iskrena želja!

Letina je pri nas jako dobro kazala, kakor sem Vam bil pred dvema mesecema poročal. Žal, da je silno huda suša — šest tednov nismo videli zdatnega dežja — naše upanje zelo uničila. Posebno na sadnem drevju je škoda velika. Češplje, za katere bi bil naš kmetovalec lepe denarje prejel, so se osušile in skoraj do zadnje osule. Na polji je par dobrih dežev krompir, koruzo in druge pridelke zelo zboljšalo, tako, da se nadjamo vendar še nekaj pridelati, ako nas še kaka druga nesreča ne zadene.

xy.

Iz Radla, 20. avgusta. (Gibanje Slovencev.) Slavno se mora imenovati delovanje rodoljubov v okraj, kojega so nekteri hoteli celo prepustiti Nemcem; kjer so v resnici do sedaj izjemno naši nasprotniki, to je ne Nemci, temveč odpadniki Slovencev ali nemškutarji, visoko zvonec nosili in s Slovenci huje ravnali, kakor nekdanji grajščaki s podložniki. Povsod, kjer je bila le kaka četvorica zagrizencev nasprotnikov Slovencev ali tako imenovana garda Kamškega Straha (Seidl), ni bilo niti govorenja skoro o kaki zmagi pri Slovencih, bodisi pri volitvah v deželni ali državni zbor, ali v okrajni in srenjski zastop. Znali so taki možje pod svojo mavho spraviti vsakega posestnika, če tudi ni bil odvisen zaradi dolgov. Kdor pa je bil takim mogotcem le nekoliko goldinarjev dolžan, ni smel drugače misliti, kakor mogotec sam; in to je bila strastna môra, ki je sesala na slovenskih kmetih. Isto tako bi radi še sedaj delali, kar sledeči dogodek dokazuje:

„Kmetško bralno društvo“ pri sv. Lovrencu ob koroški železnici je hotelo imeti 7. avgusta veselico in zborovanje, a srenjsko predstojništvo je hotelo to zabraniti. Vendar ni ničesa opravilo, kakor „Südost. Post“ objavlja. Okrajni glavar je celo dva žandarja poslal domačim žandarjem v pomoč in predstojniku ostro zapovedal, da naj ohrani mir in g. Pernatu dal dovoljenje za veselico. Zborovanje bilo je izvrstno po sledečem sporedu: 1. Pela se je A. Lebanova „Molitev“. 2. Govor. 3. „Oj tiho“, pesem od A. Lebana. 4. Prednašanje. 5. „Sem slovenska deklica“ (A. Leban). 6. „V Ljubljano jo dajmo!“ šaloigra v treh dejanjih. 7. „V sladkih sanjah“ (Hajdrih). 8. Prosta zabava. Temeljiti govor: „Kako se mora Slovenec likati“ je bil v čvrstih stavkih jako dobro govorjen, kar je živahno ploskanje dokazovalo. Vmes so se prepevale prej našteje pesmice od domačega pevskega društva pod vodstvom čast. gosp. Pajtlar-ja. Posebno lepa in spodbudljiva bila je pesem: „Sem slovenska deklica“ z milim napevom, ki se je morala ponavljati.

Veliko smeha in radosti ter ploskanja napravila je pri navzočih (hiša bila je natlačena gledalcev, okoli 300) šaloigra „V Ljubljano jo dajmo“. Igralci bili so: Ivan Glaser (jurist) in Lojza Korman (oče in mati), Roza Betušek (Marica hči), Peter Korman, hlapec, in Marija Korman, dekla. Vsi kmetški igralci se morajo kot spretni in vajeni pohvaliti, saj še v

nemških gledališčih tako dobro ne delajo. Marica, kakih 15 let stara, prvokrat na odru, je bila ista, katero so hoteli v Ljubljano dati, nekoliko bojazljiva. Na njenem obnašanju se je kmalu spoznalo, da bi rada iz domačega tržiča, kjer so le nemškutarji doma, šla v lepo belo Ljubljano, da bi se tamkaj olikala in postala sposobna družica za vrlega Slovence. O kako veselo je videti in slišati igro v milem slovenskem jeziku od slovenskih igralcev, ki čutijo, kar govorijo. Sreč je utripalo, gledati in poslušati kaj takega, kar se je do sedaj le v tujem jeziku v naših krajih in sicer le v Mariboru, ne pa na Pohorju, slišalo.

Pohorje svojo narodno zelenjavo vedno bolj razširja. Pripisovati se mora isto gibanje v Puščavi in pri sv. Lovrencu blagim rodoljubom. Posebno zaslugo ima za narodni razvitek v teh krajih čast. gosp. Jožef Kralj, župnik v Puščavi. Sedaj se v isti občini celo v slovenskem jeziku uraduje, kjer se je toliko let četvorica zagrizencev z železno roko z nemškimi rokovicami razpenjala in posestnike z oklepi nemškega „rajha“ objemala. Pri zadnjih volitvah je šel g. župnik od hiše do hiše posestnike nagovarjati, akoravno so se nemčurčki grozili, da ga bodo nagnali, in zmaga je bila slavna. Enako tudi pri srenjskih volitvah. Trud ni bil zastoj, ker ste dve občini narodni rešeni iz nemčurskih krempljev. Slava toraj buditelju!

Ravno tako bi se dalo marsikje veliko doseči, ako narodnjaki ne bi bili zaspani, boječi ali celo leni. Kjer pa pastir v nemčurskem košu poležava in se na široko leca ter zeva, mesto da bi čredo obvaroval pred sovražnikom, ondi pride volk v ovčjem oblačilu in dobro čredo razpodi in se s pomagači šopiri, kajti na enega volka spada navadno po sto ovac, ki se mu radovoljno vklonijo. Toraj rodoljubi, ne držite križem rok in ne zevajte, kedar sovražnik ljuliko seje!

Iz Maribora, 20. avgusta. (Vojaški pretep.) Na veliki Šmaren zvečer ob 11. uri pilo je kakih deset dragoncev v neki gostilni na Tržaški cesti. Prilika v dobri zabavi nanese, da ubijejo okno, katero nihče plačati noče. Vsak trdi, da se rajše stepe, kakor da bi le krajcar za okno plačal. Ravno so si jeli dragonci rokave vihati, kar stopi med nje jeden njihovih stražmeštrov in z mogočnim glasom zapove mir, ob enem pa zahteva, naj mu pokažejo, če ima vsak dovoljenje „čez čas“. Kdor ga ni imel, ukazal ga je stražmešter takoj domú gnati. Enega dragoncev je stražmeštrova strogost tako vježila, da je sabljo potegnil in po njem mahnil. Preklal bi ga bil, s tako silo je udrihnil po njem, če bi se mu stražmešter ne bil skokom hitro umaknil, tako je pa mož vsekale po železni kljuki pri vratih, ki je na mah odletela. Na to je pa mož sabljo zopet lepo v nožnico vtaknil in — stekel. No, ta bo skupil, kedar pride avditorju v pest!

Možganci, 21. avgusta. (Solnčni mrak), kakor berem, se je letos v naših krajih malokje videl, ker so ga megla in oblaki zakrivali. Pri nas tega ni bilo, ali vsaj v tolikošnji meri ne, da bi nas bilo oviralo, ter jo je vsak, kogar je prikazen zanimala, prav lahko opazoval. Solnce izšlo nam je ob 5. uri in 14 minut in je bilo že za kakih pet osmin otemnelo. Kar ni bilo solnce pokritega, dajalo je tako močno svetlobo, da s prostim očesom lune pred solncem niti zapaziti ni bilo. Pač pa se je dobro in natanjko videla skozi barvasta stekla. Ob 5. uri 23 minut je bilo že polovico solnce čistega in ob 5. uri 45 minut ga je luna le še osmino pokrivala. Sedaj so se pa oblaki čez solnce potegnili in nič več nismo mogli opazovati konca tega zanimivega, če tudi za prosto oko ne posebno vidnega mraka. Nebo je bilo pred solnčnim izhodom bledorumenkasto in, kakor sem že rekel, ko se je solnce na obzorje dvignilo, s prostim očesom niti poznati ni bilo, da je v mraku.

Trst, 19. avgusta. (Cesarjev rojstni dan, nadvojvoda Karl Štefan, koncert, vreme, ruska vojna ladija, najvišje priznanje.) [Konec.] Najbolj je vse zanimal nadvojvoda Karl Štefan, kateri se je pripeljal na topničarici „Hum“ iz Dalmačije; včeraj zjutraj proti 9. uri se je izkrcal zraven Lloydove palače in, spremljan od tukajšnjega vojaškega divizijskega poveljnika FML. barona Kober-ja, od kontreadmirala in pomorskega poveljnika barona Wipplinger-ja in od mnogih drugih pomorskih višjih in nižjih častnikov, je šel peš čez Veliki trg, pod municipijsko palačo, skoz ulice Muda vecchia, S. Maria Maggiae in Della Cattedrale proti sv. Justu, kjer so mu prišli

nasproti stolne cerkve prošt velečast. gosp. Šust, dvorni svetnik Reya in mestni župan dr. Bazzoni in ga uveli v cerkev, kjer je bil poseben prostor zanj pripravljen na epistelski strani.

Glavne dele slovesnega opravila je naznanjal strel vojakov pred cerkvijo in temu odgovarjali so topovi trdnjavskega topničarstva na gradu. Po zadnjem evangeliji je bil „Te Deum“ in molitev za cesarja. Potem se je nadvojvoda s svojim spremstvom vrnil tistim potom, koder je prišel, in drugi uradniki odpeljali so se tudi.

Po slovesni službi božji je sprejemal dvorni svetnik voščila mestnega župana v imenu mesta, škofa msgr. Glavine v imenu duhovščine, kupčijske in obrtnijske zbornice in družih korporacij.

Ob jedni uri popoldne zbrali so se častniki tukajšnje posadke v častniški dvorani glavne vojašnice k skupnemu obedu, in ko je vojaški poveljnik baron Kober nazdravil presvitlemu cesarju, je odzdravilo napitnici streljanje topov z grada.

Zvečer ob 6. uri bi bili imeli častniki tukajšnjega pešpolka št. 61 na vrtu gostilne „al boschetto“ koncert za odhodnico, ker se bodo podali na svoje novo mesto v Pulj, pa jim je slabo vreme vse pokvarilo, da niso mogli biti na prostem, ker ravno okoli 6. ure je bila jako velika nevihta z dežjem, kateri pa je bil jako potreben, ker je bilo že vse suho; malo je ohladil, da je ob 9. uri kazal toplomer 19° C., kar že ni bilo od dné sv. Petra, toraj čez dober poldrugi mesec.

Ker sem že zašel na vreme, naj še omenim, da je v nedeljo popoldne toča pobila na Krasu med Kumnom in Tomajem in napravila precejšnjo škodo.

V sredo zvečer je prišla iz Smirne v Tržaško luko ruska vojna ladija „Strelok“, imajoč 14 topov in 168 mož, in ktere je poveljnik Däcker. Včeraj zjutraj ob 8. uri je pozdravila z jedenindvajsetimi streli, katerim je posadka na gradu z ravno toliko odzdravila. Bila je že tudi pred nekaj leti tukaj.

Najvišje priznanje za svoje poslovno delovanje v pomorsko-zdravstveni službi za časa kolere so prejeli: pomorske vlade predsednik vitez Alber, dvorni svetnik Tomassich, višji računski svetnik Krisch, luke kapitan baron Handel in podkapitana Kloss in Pavicich.

Iz Tridenta, 21. avgusta. V noči od 17. na 18. avgusta je bila tukaj strašna nevihta. Dež je lil kakor o vesoljnem potopu, bliskalo in treskalo je, da je bilo strah. Mislim, da ga ni bilo človeka v Tridentu in okolici, ki ne bi bil se zdramil iz spanja in klical pomoči Njega, ki edini ima zakone narave in naravo samo v oblasti. Okoli dveh pa se je vsula toča, ki je precej škode napravila, zlasti po nekterih vinogradih. — Vojaki so bili 17. zvečer postavili na vežbališči šotor, kjer je navadno sv. maša na rojstni dan Njih Veličanstva, presvitlega cesarja; toda zjutraj ni bilo niti duha niti sluha o njem, vihar ga je bil odnesel. Zjutraj 18. bilo je mirno in ni deževalo. Če tudi ni bilo šotora, vendar se je lepo dvigal mali altarček v sredi med cvetečimi oleandri, kjer je bila ob 7. uri sv. daritev. Okoli 10. ure začelo je zopet deževati in vedno dežuje; malo poneha pa zopet prične. Zemlja je zdaj dovolj namočena in tudi vročina mislim, da bo zdaj vzela slovó, ktera nas je zelo mučila.

Strašna novica pa je zlasti ta: Neka deklica pri petnajstih letih je pasla 18. t. m. popoldne krave svojega očeta blizo mesta Tridenta. Na večer se priklati zloben človek in jo umori. Kakor sem čul, našli so jo mrtvo, usta je imela zavezana. Komisija je potrdila, da je z roko zadavljena. Zlobneža imajo že v pestéh. Ljudstvo je jako razburjeno. Italijanski časniki pa silno udrihajo vsled tega po Nemcih, ker je omenjeni zlobnež Nemec iz Solnograda. Mi pa, kaj hočemo reči družega kakor: Prežalostno, nečloveško!

Domače novice.

(Pri banketu v Svečah) nabral je gosp. pl. Kleinmayr 59 gld. za Ciril-Metodovo družbo.

(Odbor podružnice sv. Cirila in Metoda v Mokronogu) najvljudneje vabi vse svoje častite člane in druge prijatelje k veselici, katero priredi dné 28. avgusta t. l. popoldne ob 4. uri v gostilni „na stari pošti“. Pri dotični veselici vrši se najprvo volitev novega podružničnega odbora, potem petje, godba in tombola v korist društva.

(Spominsko ploščo pok. Iv. Dolinarju) vzdali bodo, kakor se nam poroča iz Trsta, v njegovo rojstno hišo v Škofji Loki prihodnjo nedeljo, 28. avgusta. Slovesnosti se bodo vdeležila, kakor se čuje, vsa Tržaška narodna društva. Obširnejši dopis objavimo jutri.

(Razpisana) je služba četrtega učitelja na štirirazrednici v Senožečah, plače 400 gld. in prosto stanovanje. Prošnje do 10. sept. c. kr. okr. šol. svetu v Postojni.

(Nadvojvodinja Marija Josipina), soproga več časa v Celovci bivajočega nadvojvode Otona, zbolela je hudo za božjastjo v otroški postelji. 21. m. so jo prevedeli s sv. zakramenti za umirajoče, na kar se ji je na bolje obrnilo. Nadvojvoda-novorojenec počuti se okoliščinam primerno dobro.

(73letni ubijalec.) Občinski revež v Radgoni Janez Röckl sprl se je dne 7. t. m. s 63letnim hlapcem Jurkovičem, ker sta eden drugemu oponašala, da živita od milosti drugih ljudi. Beseda nanesla je besedo, in prepiru sledil je pretep. 73letni Röckl vdaril je nasprotnika tako nesrečno s palico po glavi, da se je takoj zgrudil mrtev na tla. Starček odkritosrečno obžaluje svoje dejanje, in ker je sploh na dobrem glasu, obsodili so ga samo na 13 mesecev težke ječe.

(Tat), ki je Zadrskega škofa Knezeviča v Poličanah (ne Goličanah) za 2500 gld. okradel, je njegov služabnik Jan. Ulrih iz Zadra. Škof je v Poličanah prenočil, prtljago je imel pa na kolodvoru, ker se je mislil drugo jutro odpeljati. Ker je škof ravno nekaj potreboval, pošlje Ulriha s ključem na kolodvor. Ulrih je odšel, z njim pa tudi ves denar, kar ga je bilo v onem kovčegu. Pravijo, da je šel preko Zagreba in Reke v Pulj k svojim ljudem. Ni verjetno.

(Zadušila) je v spanji 18. t. m. Marija Stelek v Trbovljah svoje tri mesece staro dete ponoči v spanji.

(Brodove) po raznih rekah na Štajarskem morajo vsled ministrovega ukaza okrajna glavarstva po svojih tehničnih organih do 20. septembra natančno pregledati in preiskati in potem sporočiti, kakošni so in v koliko se vjemajo z dotičnimi postavnimi ukazi. Vzrok tej naredbi so razne nesreče, ki so se letos zgodile po velikih vodah vsled slabih brodov, ali pa če so bili tisti prenapolnjeni.

(Toča) je pobila 17. t. m. pri sv. Antonu in sv. Jurji v Slovenskih goricah in je popolnoma vzela vinske pridelke. Drugi dan, 18. t. m., vsula se je pri sv. Barbari in pri sv. Urbanu tako gosta in debela, da je bilo groza. Marsikdo pridelal bo komaj četrtino vina, kar se ga je nadjal, posebno, ker je vse tako lepo kazalo. Sedaj so pa vinogradi kar popolnoma opustošeni. Tudi ajdo je skoraj popolnoma uničila.

(Brambovce) pregledavat pripelje se v ponedeljek, 5. septembra, nadvojvoda Rainer v Gradec ob 1/2 6. uri zjutraj, kjer se bo pomudil do 1. ure popoldne. Tedaj odpelje se pa z nagličem v Postojino k vojaškim vajam.

(Iz Gradca) se nam piše, da so tista dva lopova, ki sta v gozdu proti Mariji Tolažnici na ljudi prežala in jim denar pobirala, že vjeli in pri deželni sodnji zaprli. Trije možje pod vodstvom nekega občinskega sluga, Pölzl-na, šli so nad nju. Eden roparjev, 26letni čevljarski pomočnik Rosenberger, je trikrat vstrelil na možé, pa ni nobenega zadel. Drugi ropar je pekovsk pomočnik Kath. Oba sta se srdito branila, ubraniti se pa le nista mogla. Pölzl je že več tolovajev polovil.

Telegrami.

Sofija, 23. avgusta. Po zahvaljeni pesmi je metropolit Klement v pričo princa Ferdinanda nagovoril narod. Obljubil je princu zvestobo in izrazil upanje, katero je dolžan Rusiji za osvobodjenje. — Tončev je prevzel sestavo ministerstva. —

Sofija, 53. avgusta. Nemški konzul Thielmann dobil povelje, naj ne zapusti Zofije, dokler se ne konča kriza.

Dublin, 24. avgusta. Včeraj vršil se je pod vodstvom lordmajorjevih shod, kterege se je vdeležilo več irskih in angleških poslancev. Sklenili so protest zoper proklamacijo angleške vlade, ki je imenovala narodno ligo državi nevarno zvezo. Konečno so jedno-

glasno sprejeli resolucijo, v kateri imenujejo vladno proklamacijo brezvesten poskus vlade, ki hoče narod siloma zvoditi s pota mirnega boja za njegove pravice.

Dunaj, 24. avgusta. Do 5. ure včeraj popoldne je nadvojvodinjo Marijo Josipino še vedno napadala božjast, vendar pa ne več tako hudo. Žila jej bije redno, gorkota normalna: Telesne moči povoljne, novorojeni nadvojvoda zdrav.

Zahvala.

Iz dna svojega razveseljenega srca izrekam na tem mestu najgorkejšo zahvalo svetemu Očetu papežu Leonu XIII., ki so blagovolili me imenovati svojim komornikom, — premilostljivim knezoškofom in škofom Koroškemu, Ljubljanskemu, Dja-korskemu in Tržaškemu, ki so mi srčno častitali o priliki moje zlate maše, visoko častitim gg. duhovnikom v Ljubljani, ki so mi darovali prekrasne mašne bukve, — preljubim koroškim Slovincem, ki so mi izročili v spomin dragoceni kelih, — vsem slavnim občinskim odborom, ki so me izročili za svojega častnega občana, — vsem častitim deputacijam iz Hrvaškega, Primorskega, Goriškega, Kranjskega, Štajarskega in Koroškega, ki so me v nepričakovano velikem številu počastili s svojim obiskom in mi ustmeno častitali, — izvrstnemu pevskemu zboru Ljubljanske čitalnice, ki je s svojim sodelovanjem vso svečanost neutrudljivo in sijajno podpiral, — vsem drugim, ki so k povišanju te svečanosti, bodi si kakor koli, pripomagovali, — vsem onim, ki so mi svoja voščila pismeno ali telegrafično v tako ogromnem številu na znanje dali, — slednjič slavnemu odboru, ki se je neumorno potrudil, da se je vsa svečanost na vse strani vršila v najlepšem redu.

Andrej Einspieler,
zlatomašnik.

Umrli so:

V bolnišnici:

20. avgusta. Marija Mazi. gostija, 50 let, Hydropericardium.

Tu je i.

22. avgusta.

Pr. Matiču: Dr. Benda Karol, zasebnik, iz Berolina. — Hoffmann, trgovec, z Dunaja. — S. Ledner, trgovec, iz Prage. — A. Gingel, trgovec, z Češkega. — L. Deutsch, trgovec, z Gornje Avstrijskega. — A. Laekner, posestnik, iz Črnomlja. — Kalojani, zasebnik, z družino, iz Trsta. — J. Paulinovich, inženir, iz Reke.

Pri Stonu: Dr. A. Hafter, zasebnik, iz Lipsije. — K. Diestler, trgovec, iz Nemčije. — Stampfl, trgovec, iz Prage. — J. Supp, trgovec, iz Solnograda. — S. Taussig, trgovec, iz Linea. — J. Puntschart, trgovec, iz Celovea. — T. Kudler, vojaški uradnik, iz Maribora. — Srečko Lenk, zasebnik, z

družino, z Krškega. — F. pl. Wurzbach, veleposestnik, z so-progo, z Dolenjskega. — Markgraf, poročnik, iz Trsta. — V. Kumar, učitelj, iz Gorice. — Ciokevich, Duma, Maurer in Litscher, zasebnika, iz Trsta.

Vremensko sporočilo.

Dni	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
opazovanja						
7. u. zjut.	738:00	+13:4	sl. svzh.	jasno		
23. u. pop.	737:54	+20:2	sl. vzh.	jasno	0-00	
9. u. zveč.	737:90	+13:2	sl. svzh.	jasno		

Krasen dan, jasna noč. Srednja temperatura 15-6° C., za 2-7° pod normalom.

Tržne cene

dne 24. avgusta t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	5	90	Špeh povojen, kgr.	—	64
Rež,	4	10	Surovo maslo,	—	90
Ječmen,	3	30	Jajce, jedno	—	2
Oves,	2	92	Mleko, liter	—	8
Ajda,	4	10	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso,	4	25	Telečje	—	52
Koruza,	5	20	Svinjsko	—	60
Krompir,	2	14	Koštrunovo	—	36
Leča,	12	—	Pišanec	—	45
Grah,	13	—	Golob	—	17
Fižol,	11	—	Seno, 100 kgr.	1	78
Maslo, kgr.	1	—	Slama,	1	69
Mast,	—	66	Drva trda, 4 mtr.	6	15
Špeh svež,	—	60	„ mehka, „	4	—

Katoliška Bukvarna

v Ljubljani

priporoča sledeče knjige:

Andree, Allgemeiner Hand-Atlas in 120 Karten-seiten mit vollständigem Namenver-zeichniss. 2. Auflage. 12 zvezkov à gld. 1.24
Caussette, Manresa für Priester. Ausführliche Exereitienvorträge. 2 zvezka . gld. 4.03
Deharbe's Katholischer Katechismus für Kinder in katechetischer Lehrweise er-klärt gld. 3.35
Hartmann, Repertorium Rituum. Uebersichtliche Zusammenstellung der wichtigsten Ritual-vorschriften für die priesterlichen Functionen. 5. Auflage gld. 7.44
Lehmkuhl, Compendium theologiae moralis. Editio altera gld. 4.34
Schepers, Alfons M. von Liguori in seiner Mission als Heiliger, Ordensstifter u. Kirchen-lehrer gld. —.62
Schott, Die Wunder von Lourdes. 18 zvezkov à gld. —.25

Knjig, brošuric, prošpektov, časo-pisov, vabil, vozni listov, mrtvaških listov, obiskovalnic.

KATOLIŠKA TISKARNA
V LJUBLJANI

VALVAZORJEV TRG
Duhovščini, pisateljem in
vrstno izvrševanje tiska

Diplom, cenikov, imenikov,
računov, kovert s firmo,
pobornic, tabel za
urade, pravil.

Spovednih, birmskih in izpraše-
vanjskih listkov, molitvenih
knjig, litani, župnij-
skih obrazcev.

VALVAZORJEV TRG
Dekretov, plakatov, vstopnic,
sporedov, letnih poročil,
in družnih tiskovin v
raznih barvah.

VALVAZORJEV TRG
priporoča se prečastiti
p. n. občinstvu za vsako-